

at de ikke ere optagne i dette Lovudkast, der kun principaliter omhandler Underclasserne. Der er forresten ikke nogen Grund fra Krigsbestyrelsens Side til at modsætte sig det Forslag, som det ærede Udvalg har stillet ved den paagjældende Paragraph, ifølge hvilket Officererne skulle have en højere Pension. Hvad angaaer Reserveofficererne, da vil jeg ugerne give Slip paa den Tanke, at disse Officerer ere at betragte som Embedsmænd. Pensionsløven af 5te Januar § 1, som siger: Enhver af Kongen udnævnt og af Staten lønnet Embedsmænd er berettiget til Pension. Reserveofficererne ere udnævnte af Kongen, de ere ogsaa lønede, saalænge som de gjøre Tjeneste, denne Tjeneste er ikke vedvarende, de ere største Delen af deres Tid permitterede, men, naar de ere indkaldte til Tjeneste, ere de lønede ligesom Officerer i de tilsvarende Grader af Linien. Ifølge dette Kriterium tør jeg troe, at de kunne betragtes som Embedsmænd, og følgelig have Adgang til Pension. Den Byrde, som deraf vil opstaae for Statskassen, vil efter al Sandsynlighed være meget ringe. Hvor mange Officerer der vil være i Fremtiden i Reserven, lader sig ikke nu bestemme; jeg troer ikke, at Tallet vil overstige 200, de ere i de ringere Grader, i Secondlieutenant- og Premierlieutenantclassen og maaskee Nogle i Capitainclassen. Antog man, at der af 200 var 10 eller 20 pensionerede, og at deres Pension bestemmes efter Bestemmelserne i Pensionsløven, saa ville de fleste komme under den Rubrik: fra 2—4 Aars Tjeneste, som altsaa vil have Krav paa $\frac{1}{3}$ af Gagen i Pension. De Officerer, som nu ere i Reserven, have maaskee tjent 2 Aar, Nogle af dem 3 Aar, dermed opfører deres Tjeneste, thi for Fremtiden ville de kun blive indkaldte ved extraordinaire Leiligheder paa kort Tid, 1 Maaned eller 6 Uger, saa neppe Nogen vil have tilbagelagt over 4 Aar i virkelig Tjeneste, og, naar Pensioner for hver især bliver circa 60 Rbd. eller noget lignende, vil det i det højeste for Statskassen være en Byrde af 10—1200 Rbd. Der er indvendt endeel mod min Fortolkningsmaade af den allerhøieste Resolution af 1ste December 1842, som siger, at, naar En er udnævnt til subaltern Officer i Reserven, overtager han For-

pligtelsen til at tjene i et Tidrum af 16 Aar, saa ofte disse Afdelinger af vor Armee blive kaldte til Tjeneste; men jeg mener, at heri ikke er Noget, som strider mod Begrebet af en Embedsmænd. Man har ogsaa anført, at Avancementsbestemmelsen af 28de April 1842 siger, at Officerer af Linien kunne, hvis de ønske det, forsættes som ulønnede til Reserven, og, forsaavidt de ere pensionsberettigede, i denne Stilling nyde Pension eller Bartpenge. Jeg mener, at denne Passus kan fortolkes saaledes, at, naar en Officer af Linien ønsker at udtræde af den og forsættes til Reserven, erholder han der ingen Gage, men, er han berettiget til Pension, nyder han denne ogsaa i sin Stilling som Officer i Reserven. Jeg seer saaledes ikke, at deri ligger nogen Udtalelse om, at de ikke skulde være at betragte som Embedsmænd. Efter Krigen i 1801 blev i 1802 Maanedslieutenanterne, som vare komne til Skade i Krigen, pensionerede som Officerer. Det Samme, meente jeg, maatte ogsaa nu være gjældende for Reserveofficerer. Udvalget gjør Forskiel paa Linies og Reserveofficerer, og formener, at sidstnævnte bør have en ringere Adgang til Invalidforsørgelsen end de førstnævnte Officerer. Om man end ikke skulde komme til samme Resultat som jeg, at Reserveofficererne ere at betragte som Embedsmænd, og i denne Henseende staae paa lige Fod med Officererne af Linien, formener jeg dog, at al Billighed taler for, at stille de Officerer af Reserven, som i Krigen ere blevne saarede eller lemlæstede, aldeles lige med Officererne af Linien. Jeg vil ikke her tale om deres høist ubetydelige Antal, som den ærede Ordfører nyligt har yttret, — efter hvad jeg erindrer, er der kun een Officer, om hvem der kan være Tale, ialtsald troer jeg, der er kun een Reserveofficer, som er amputeret; men det forekommer mig ogsaa, nøie regnet, at der har været større Døffrelse fra Reserveofficerernes Side end fra Linieofficerernes. De Linieofficerer, som gik i Krigen, gik med den Bevidsthed, at efter endt Krig havde de deres tidligere Stilling og Gagering, og, kom de til Skade i Krigen, havde de Visshed for, at der vilde blive draget Omfarg for dem. Nogen saadan Visshed havde Officererne af Reserven ikke; de forlode den Livstilling, hvori